

การพัฒนาแบบฝึกเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียน ชาวต่างประเทศระดับกลางในเขตกรุงเทพมหานคร

The Development of Language Exercises for Improving the Spelling of Thai Words for Intermediate Foreign Students in Bangkok

นिरานันท์ วิลไรตตันกุล*

Niranan Wilairattanukul

มีชัย เอี่ยมจินดา**

Meechai Iemjimda

บทคัดย่อ

ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบฝึกเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลาง โรงเรียนนานาชาติ นีวา เขตบางกะปิ จังหวัดกรุงเทพมหานคร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 11 แผน 2) แบบฝึกการเขียนสะกดคำจำนวน 5 แบบฝึก ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของแบบฝึกมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70 / 70 ได้ค่าประสิทธิภาพ 81.08 / 81.53 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลาง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน 3) ผู้เรียนมีความคิดเห็นต่อแบบฝึกเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ : การเขียนสะกดคำ/แบบฝึกทางภาษา

Abstract

The researcher developed language exercises for improving the spelling of Thai words for intermediate foreign students in Bangkok, The sample of this research was a group of intermediate foreign students from Niva International School, Bangkapi district of Bangkok. The instruments of this research were 1) 11 lesson plans 2) 5 language exercises for improving the spelling of Thai words. The research results were: 1) According to the standard at 70/70, the efficiency of the language exercises for improving the spelling of Thai words was 81.08 / 81.53 2) The students' achievement was significantly different at the .05 level which is higher than the achievement before the experiment. 3) Students' opinions towards learning language exercises for improving the spelling of Thai words were at high level.

Keyword : Spelling of Thai Words/Longuage Exercises

* นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร

** อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

บทนำ

ภาษาเป็นสื่อกลางที่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่อสื่อความหมาย ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การรับรู้เพื่อสร้างความเข้าใจซึ่งกันและกันของคนทั้งโลกทั้งในด้านการศึกษาล่าเรียน การแลกเปลี่ยนความรู้ทางด้านเศรษฐกิจ สังคม เทคโนโลยี นอกจากนี้ภาษายังแสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรม อารยธรรมและเอกลักษณ์ประจำชาติ และภาษายังเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดวัฒนธรรมจากรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่ง แต่ละชนชาติจึงมีภาษาของตนแตกต่างกันไปและภาษาของแต่ละชาติย่อมมีความสำคัญต่อชาตินั้นๆ

ปัจจุบันเป็นยุคของสารสนเทศ คือข้อมูลข่าวสารทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในสังคมหนึ่งสามารถแพร่เข้าไปในอีกสังคมหนึ่งเกือบจะพร้อมกันทั่วโลก นานาประเทศมีการแลกเปลี่ยนภาษา ด้วยเหตุนี้เองทำให้ภาษามีบทบาทสำคัญเพราะแต่ละสังคมต้องเรียนภาษาต่างประเทศเพื่อการติดต่อสื่อสารกันระหว่างสังคม เพราะถ้าไม่มีการติดต่อสื่อสารกันก็ไม่ทำให้เกิดการพัฒนา

จองบก แซ (Jung Bok Choi, 2543: 1) กล่าวว่าหากสังคมใดไม่สามารถแปลข้อมูลข่าวสารหรือความรู้ต่างๆ ที่ได้รับจากอีกสังคมหนึ่ง สังคมนั้นก็จะไม่มีความเจริญก้าวหน้าทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรมและเทคโนโลยี เท่ากับสังคมอื่น อาจกล่าวได้ว่าผู้ที่มีความรู้ในภาษาต่างประเทศนับได้ว่าเป็นผู้ที่ได้เปรียบในการสื่อสารเพราะจะสามารถติดต่อกับนานาประเทศได้อย่างสะดวกรวดเร็ว ประเทศต่างๆจึงให้ความสนใจและศึกษาค้นคว้าที่จะเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่มีความเกี่ยวข้องและมีผลประโยชน์ต่อประเทศของตนมากที่สุด ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจึงมีบทบาทและทำให้ให้นานาประเทศหันมาให้ความสนใจกับภาษาที่สองมากขึ้น

วัตถุประสงค์ในการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองมีสามประการคือ 1) เรียนเพื่อใช้

เน้นหนักการฟังและการพูด 2) เรียนเพื่อการใช้นั้นหนักทางการอ่านและการเขียน 3) เรียนเพื่อความถนัดหรือความสามารถเยี่ยมของทั้งสองประการข้างต้น ส่วนจุดมุ่งหมายในการสอนภาษาที่สองก็คือ การพัฒนาผู้เรียนให้สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างคล่องแคล่ว ซึ่งโดยทั่วไปจะหมายถึงความสามารถในสามประการ คือ 1) ความสามารถทางไวยากรณ์ ซึ่งรวมถึงเสียง คำ โครงสร้างประโยคและความหมาย 2) ความสามารถทางการเข้าใจและใช้ภาษาที่มีเนื้อความต่อเนื่อง มีความสอดคล้องเชื่อมโยงกัน เพื่อให้การสื่อสารบรรลุตามความมุ่งหมายของการใช้ภาษา ทั้งนี้รวมถึงภาษาพูดและภาษาเขียน 3) ความสามารถในการใช้ภาษาอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์และบทบาททางสังคม (ผจงกาญจน์ ภูวิภาดาบรรณ, 2538: 62) จะเห็นได้ว่าการเรียนภาษาที่สองมีความสำคัญและประโยชน์อย่างมาก

ฮูเบเนอร์ (Huebenem, 1961: 12, อ้างถึงใน อัมพร พงษ์ธา, 2518: 3) กล่าวว่า “การเรียนภาษาอื่นไม่ได้เป็นความฟุ้งเฟ้อทางวัฒนธรรม แต่เป็นความจำเป็นในทางปฏิบัติ คือจำเป็นในด้านธุรกิจ การเดินทาง การวิจัย การต่างประเทศ การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม การทำความเข้าใจระหว่างชาติ และจำเป็นต่อสันติภาพของโลก”

ภาษาไทยเองก็เช่นกัน ถึงแม้ว่าบทบาทของภาษาไทยในปัจจุบันจะมีใช้เป็นภาษาสากล แต่เริ่มที่จะมีชาวต่างประเทศให้ความสนใจเรียนภาษาไทยเพิ่มขึ้นเพราะปัจจุบันประเทศไทยมีบทบาทและความสำคัญในเวทีโลกเพิ่มขึ้น เนื่องจาก ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีบทบาทโดดเด่นประเทศหนึ่งในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การค้า การเมืองและการทูตเหตุนี้จึงมีการทำการค้าเสรี การแลกเปลี่ยนทางเทคโนโลยี การศึกษา และการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ เมื่อมีการติดต่อสื่อสารกัน

ภาษาจึงเป็นสิ่งจำเป็น ที่ทำให้ชาวต่างประเทศมีความต้องการที่จะเรียนภาษาและวัฒนธรรมไทยเพิ่มมากขึ้น

ธิดิญา แสงมณี (2546: 1) กล่าวเกี่ยวกับการสอนภาษาไทยให้กับนักเรียนชาวต่างประเทศว่า นักเรียนชาวต่างประเทศที่เข้ามาเรียนในโรงเรียนนานาชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่งก็จะเรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง แต่นักเรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง เช่น นักเรียนเกาหลี ญี่ปุ่น จีน อินเดีย ได้ห้วน เป็นต้น ต้องเรียนภาษาอังกฤษก่อนจากนั้นจึงเรียนภาษาไทย ทำให้ประสบกับปัญหาหลายประการ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จึงเป็นเหตุให้การเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศมีหลายระดับ โดยได้มีการแบ่งระดับของการเรียนภาษาไทยในวิชาภาษาและวัฒนธรรมในโรงเรียนนานาชาติตามเอกสารส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาและวัฒนธรรมไทยในโรงเรียนนานาชาติ (2551: 79) ออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้ คือ 1) Beginner 2) Early Intermediate 3) Intermediate 4) Early Advanced 5) Advanced

การเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศมีหลายระดับเพื่อความเหมาะสมกับความรู้ความสามารถของนักเรียน โดยการเรียนการสอนภาษานั้นต้องเริ่มจากการฟังก่อน เมื่อฟังได้จนรู้เข้าใจว่าจับเสียงได้ จึงสอนพูดเมื่อพูดชัดออกเสียงถูกต้อง จึงค่อยเริ่มอ่านและจึงสอนเขียนทักษะการเขียนเป็นทักษะสุดท้าย อย่างไรก็ตามจากประสบการณ์ตรงตลอดระยะเวลา 7 ปีในการสอนภาษาไทยให้นักเรียนชาวต่างประเทศในโรงเรียนนานาชาติของผู้วิจัยพบว่านักเรียนชาวต่างประเทศบางคนมีพัฒนาการในการเรียนภาษาไทยเร็วมากแต่บางคนก็มีการพัฒนาในการเรียนภาษาไทยค่อนข้างช้า ซึ่งอาจจะขึ้นอยู่กับหลายสาเหตุไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมความสนใจเรียน ความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย และการฝึกฝน ซึ่งเป็นที่ทราบกัน

ดีว่า การเรียนภาษาต้องอาศัยการฝึกฝน และการเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาไทยจึงทำให้การเรียนไม่ได้ผลเท่าที่ควร นอกจากนี้ ศรีวิไล พลมณี (2545: 195) ได้รายงานในการอบรมเชิงวิชาการระดับนานาชาติ เรื่อง การสอนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ โดยนำเสนอปัญหาของการเรียนการสอนภาษาไทยและแนวทางแก้ไข แบ่งออกเป็น 10 หัวข้อคือ การขาดพื้นฐานในการเรียนภาษาไทยของผู้เรียน ผู้เรียนไม่สามารถจำได้ ผู้เรียนไม่ยอมพูดออกเสียงไม่ถูก เรียงคำในโครงสร้างภาษาไทยไม่ถูก ไม่เข้าใจวัฒนธรรม ประเพณี เมื่อการเรียน มีข้อจำกัดของเวลาเรียน การสอนขาดเนื้อหาหรือใช้เนื้อหาไม่เหมาะสม และผู้เรียนไม่ชอบเข้าสังคม

การเขียนนับว่าเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสาร เพื่อแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น ความต้องการไปยังผู้รับสาร ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนมากกว่าทักษะอื่นๆ โดยเฉพาะสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศจะเกิดข้อผิดพลาดในการเขียนได้ง่าย ซึ่งมีหลายปัจจัย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการออกเสียงที่แต่ละเชื้อชาติออกเสียงแตกต่างกันจึงส่งผลไปสู่ทักษะการเขียน เพราะนักเรียนชาวต่างประเทศมักจะเขียนคำต่างๆ ตามเสียงที่พูดออกไป เช่น นักเรียนชาวจีนจะมีความบกพร่องของการออกเสียงพยัญชนะผิด พบมากที่สุดคือการออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด รองลงมาคือการออกเสียงพยัญชนะต้นผิดเช่น “ด” กับ “ต” หรือ “บ” กับ “ป” และการออกเสียงสระผิด ซึ่งการออกเสียงผิดทำให้ส่งผลถึงการเขียนพยัญชนะต้นผิดมากที่สุด รองลงมาคือพยัญชนะท้าย และการเขียนสระผิดจากสระเสียงสั้นเป็นเสียงยาว จากสระเสียงยาวเป็นเสียงสั้น (ชนิกา คำพุ่ม, 2545: บทคัดย่อ) ส่วนนักเรียนชาวเกาหลีก็มีงานวิจัยของชูเคียง แบ (2538: 120) ที่ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์และเปรียบเทียบหน่วยเสียงภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

เพื่อการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศแก่ผู้เรียนชาวเกาหลี” ผลการวิจัยพบว่า ภาษาเกาหลีมีอิทธิพลในการเรียนภาษาไทยในเรื่องของหน่วยเสียงพยัญชนะ และสระ จึงทำให้การออกเสียงพยัญชนะกับสระไทยค่อนข้างยาก จึงส่งผลกระทบต่อทักษะการเขียนทำให้เกิดข้อบกพร่องก่อให้เกิดผลเสีย เกิดความเข้าใจที่คลาดเคลื่อน เพราะความหมายของคำเปลี่ยนไป

การสะกดคำเป็นทักษะที่จำเป็นสำหรับนักเรียนเพราะช่วยให้นักเรียนเขียนได้ถูกต้องตามหลักและความหมาย ดังที่ รัชณี เนาวรัตน์ (2546: 11) ให้ทัศนะว่า การสอนสะกดคำมีความสำคัญในการช่วยให้ผู้เขียนถ่ายทอดความคิดเห็นได้ตรงตามความต้องการ ผู้เขียนจะต้องมีความประณีตและรับผิดชอบต่องานของตน พยายามจัดข้อบกพร่องในการเขียนด้วยการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องตามอักขรวิธี ซึ่งการเขียนสะกดคำนั้นมีอยู่หลายลักษณะ ดังที่ วรรณิ โสมประยูร (2544: 157) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิดว่าเกิดจาก 1) มีประสบการณ์เกี่ยวกับคำผิด 2) ไม่รู้หลักภาษา 3) ไม่ทราบความหมาย เพราะคำไทยมีคำพ้องเสียง จึงทำให้เกิดความสับสน 4) ฟังไม่ชัด เพราะคำไทยมีคำควบกล้ำ 5) ไม่สามารถถ่ายทอดคำตามคำที่มาจากภาษาอังกฤษ 6) ใช้คำที่มี ร ล ไม่ถูก

ปัญหาที่พบคือ นักเรียนชาวต่างประเทศซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก มีการใช้หลักภาษาแตกต่างจากหลักภาษาของภาษาไทย จึงทำให้นักเรียนเกิดปัญหาในเรื่องของการเขียนตลอดจนความเข้าใจในการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร และเนื่องจากธรรมชาติของภาษาไทยมีพยัญชนะทั้งหมด 44 รูป 20 เสียงส่วนสระมี 21 รูป 32 เสียง(พระยาอุปกิตศิลปสาร, 2548: 21) และในทางภาษาศาสตร์ กาญจนานาคสกุล (2520: 37) ได้กล่าวว่าหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทยมี 21 หน่วยเสียง และมีหน่วยเสียงสระในภาษาไทยมีทั้งหมด 21 หน่วยเสียง

หน่วยเสียงสระเดี่ยวสั้น 9 หน่วย หน่วยเสียงสระเดี่ยวยาว 9 หน่วย และหน่วยเสียงสระประสม 3 หน่วย ทำให้คำในภาษาไทยมีคำซ้ำกันมากแต่มีความหมายต่างกัน หากขาดการสังเกตและการจดจำ จะมีโอกาสเขียนสะกดคำผิด ดังนั้นการที่นักเรียนได้เรียนรู้ในเรื่องหลักภาษาจึงมีความจำเป็นอย่างมากที่จะช่วยให้นักเรียนมีทักษะการใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง และสามารถเขียนสะกดคำได้ดี โดยเฉพาะนักเรียนชาวต่างประเทศถึงแม้ว่าจะพูดอ่านและเขียนภาษาไทยได้ แต่เนื่องมาจากไม่ใช่เจ้าของภาษาจึงส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถพูดและเขียนได้ถูกต้องตามหลักภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศที่เรียนอยู่ในระดับกลาง (Level 3) จำเป็นต้องเรียนรู้เรื่องหลักภาษาไทยคือ สารที่ 4: หลักการใช้ภาษา คือเข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา คือ สามารถเขียนพยัญชนะไทยได้ อ่านและเขียนสะกดคำที่ใช้สระในภาษาไทยและสระลดรูปต่างๆ ได้ ผันและใช้วรรณยุกต์ในอักษรสูง กลาง ต่ำ ได้อย่างถูกต้องตัวสะกดตรงตามมาตราและไม่ตรงตามมาตราได้อย่างถูกต้อง อ่านและเขียนคำควบกล้ำได้ อ่านและเขียนอักษรนำได้ เรียงลำดับคำในประโยคได้ถูกต้องและสามารถแต่งเรื่องสั้นๆ ได้ตามที่หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนนานาชาติกำหนด ซึ่งสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้วิชาภาษาและวัฒนธรรมไทยของสำนักงานบริหารงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน พ.ศ. 2551

ในฐานะผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทยในโรงเรียนนานาชาติให้กับนักเรียนชาวต่างประเทศได้ตระหนักถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำของนักเรียนชาวต่างประเทศและประสบปัญหาเกี่ยวกับความบกพร่องด้านการเขียนสะกดคำของนักเรียนชาวต่างประเทศอยู่เสมอ ประกอบกับสื่อการเรียนการสอนสำหรับพัฒนาทักษะ

การเขียนของนักเรียนชาวต่างชาติยังมีค่อนข้างน้อย ผู้วิจัยสนใจแก้ไขข้อผิดพลาดเรื่องการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศจึงสนใจในการทำวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลาง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแบบฝึกการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางให้มีประสิทธิภาพ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำของนักเรียนชาวต่างชาติระดับกลาง โดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำ
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางที่มีต่อแบบฝึกการเขียนสะกดคำ

วิธีการศึกษา

การทดลองนี้เป็นการทดลองแบบวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ซึ่งขั้นตอนการวิจัยแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 การวิจัยคือการสำรวจปัญหาข้อผิดพลาดการเขียนสะกดคำของนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลาง ขั้นที่ 2 การพัฒนา คือการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพแบบฝึก ขั้นที่ 3 การวิจัย คือ การทดลองใช้แบบฝึก ขั้นที่ 4 การพัฒนา คือ การปรับปรุงแก้ไขแบบฝึก โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 การวิจัย: การสำรวจปัญหาข้อผิดพลาดการเขียนสะกดคำของนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลาง

ในการสำรวจปัญหาข้อผิดพลาดการเขียนสะกดคำ ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือคือ แบบทดสอบการเขียนบรรยายภาพ โดยให้นักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางที่เรียนในโรงเรียนนานาชาติจำนวน 60 คน เขียนบรรยายภาพ จากนั้นตรวจและสำรวจข้อผิดพลาดการเขียนสะกดคำผิดของนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลาง นำผลมาวิเคราะห์ค่าสถิติการเขียนสะกดคำผิดของนักเรียนนำมาเป็นข้อมูลในการวิจัย ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือโรงเรียนนานาชาติระดับประถมศึกษาจนถึงมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครที่มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษและวัฒนธรรมไทยสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลาง ปีการศึกษา 2552-2553 ซึ่งมีจำนวน 5 โรงเรียน คือโรงเรียนนานาชาตินิวา โรงเรียนนานาชาติเทรลล์ โรงเรียนนานาชาติฮาร์โรว์ โรงเรียนนานาชาติโมเดิร์นและโรงเรียนนานาชาตินิวาสธร มีจำนวนนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางทั้งหมด 60 คน

1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในขั้นตอนที่ 1 คือแบบทดสอบเขียนบรรยายภาพมีลักษณะเป็นแบบทดสอบการเขียนความเรียงบรรยายภาพที่กำหนดให้พร้อมตั้งชื่อเรื่องเพื่อนำไปทดสอบนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางจำนวน 60 คน เพื่อหาข้อผิดพลาดการเขียนสะกดคำโดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพแบบทดสอบการเขียนบรรยายภาพมีขั้นตอนดังนี้ คือ

1.1 ศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากหนังสือและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.2 ดำเนินการสร้างแบบทดสอบการเขียนบรรยายภาพแล้วนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและนำไปใช้

2. การเก็บรวบรวมข้อมูล

นำแบบทดสอบการเขียนบรรยายภาพให้นักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางทำแบบทดสอบเขียนบรรยายภาพ จากนั้นนำมาตรวจและสำรวจปัญหาข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลาง นำข้อมูลที่ได้มาทำสถิติการเขียนสะกดคำผิดของนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลาง

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการนำผลการทดสอบเขียนบรรยายภาพมาวิเคราะห์และทำสถิติการเขียนสะกดคำผิดเป็นร้อยละจากนั้นจัดลำดับการเขียนคำผิดของนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลาง นำข้อมูลที่ได้มาเป็นข้อมูลในการพัฒนาแบบฝึกเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดการเขียนสะกดคำของนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางในครั้งนี้

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นการพัฒนา: การตรวจสอบและหาประสิทธิภาพเครื่องมือ

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1.1 แผนการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ เรื่อง พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ มาตราตัวสะกด และอักษรนำ

2.1.2 แบบฝึกจำนวน 5 เรื่อง คือ พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกด และอักษรนำ

2.1.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือกจำนวน 30 ข้อ

2.1.4 แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อแบบฝึกสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศ

2.2 การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพ

2.2.1 แผนการจัดการเรียนรู้

ดำเนินการสร้างตามขั้นตอน ต่อไปนี้

ศึกษาหลักสูตรวิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยที่ใช้สอนในโรงเรียนนานาชาติเพื่อสร้างแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 11 แผน เวลา 20 ชั่วโมง ไม่รวมทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน นำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง นำคำแนะนำมาปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและการประเมินผล ตรวจสอบความถูกต้อง สอดคล้องและความเหมาะสมของเนื้อหา เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

2.2.2 แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ศึกษา เอกสาร ทฤษฎีและงานวิจัยเกี่ยวกับแบบฝึกการเขียนสะกดคำ และศึกษาหลักสูตรภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย ศึกษาผลสถิติจากการเขียนสะกดคำผิดที่ได้สำรวจมา

2. ดำเนินการสร้างแบบฝึก 5 เนื้อหา คือ พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกด อักษรนำ นำแบบฝึกฉบับร่างให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา

3. นำแบบฝึกมาปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบฝึก หลังจากนั้นนำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญในแต่ละข้อไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

4. นำแบบฝึกที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางในโรงเรียนนานาชาตินี้ว่า เขตตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างและไม่เคยศึกษาเนื้อหานี้มาก่อน เพื่อหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 70/70 ตามขั้นตอนดังนี้

4.1 แบบรายบุคคล ตามเกณฑ์
70/70 ได้ค่าประสิทธิภาพ 69.58/68.89

4.2 แบบกลุ่มย่อย ตามเกณฑ์
70/70 ได้ค่าประสิทธิภาพ 75.69/75.56

2.2.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน มีวิธีการสร้างดังนี้

1. ศึกษาเอกสารหลักสูตรภาษาไทย
และวัฒนธรรมไทย ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบ
การวัดผลสัมฤทธิ์และการวิเคราะห์ข้อสอบจาก
หนังสือ สร้างตารางวิเคราะห์ข้อสอบ

2. สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือกจำนวน 60
ข้อ ให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความ
ถูกต้องเหมาะสมด้านภาษาและเนื้อหา

3. นำแบบทดสอบที่ปรับปรุง
แก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่านเพื่อ
ตรวจสอบความถูกต้อง แต่เนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้
มีข้อจำกัดด้านจำนวนนักเรียนที่เป็นชาวต่างประเทศ
ระดับกลางที่มีอยู่ไม่มากจึงไม่สามารถทดลองหาค่า
ความยากง่ายและอำนาจจำแนกได้ ดังนั้นจึงให้
ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบให้คะแนนแบบ
ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ โดยนำมาคำนวณหาค่าดัชนี
ความสอดคล้อง (IOC) ทั้ง 60 ข้อ จากนั้นผู้วิจัย
คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องสูงกว่า
.50 และคัดเลือกข้อสอบให้เหลือ จำนวน 30 ข้อ ได้
ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.8 ถึง 1.0 โดยมี
ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.92 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ไปทดสอบวัดผลการเรียนรู้ก่อนและหลังเรียนกับกลุ่ม
ตัวอย่างต่อไป

2.3.4 แบบสอบถามความคิดเห็น
ของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึก มีวิธีสร้าง ดังนี้

1. ศึกษารูปแบบการสร้างแบบ
สอบถามความคิดเห็น ดำเนินการสร้างแบบสอบถาม

ความคิดเห็นที่มีต่อแบบฝึกในด้านภาษา รูปแบบ
เนื้อหา จำนวน 10 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณ
ค่า (Rating Scale) กำหนดช่วงความคิดเห็นของ
นักเรียนเป็น 3 ระดับ ได้แก่ มาก ปานกลาง น้อย
มีคะแนน 3, 2, 1 ตามลำดับ นำแบบสอบถามความ
คิดเห็นที่สร้างเสร็จแล้วไปเสนอบริการที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมด้าน
ภาษาและเนื้อหา

2. นำคำแนะนำมาปรับปรุงแก้ไข
แล้วนำเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อหาค่า
ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ได้ค่าดัชนีความ
สอดคล้องระหว่าง 0.6 ถึง 1.0 โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ
0.88 ปรับแก้แบบสอบถามความคิดเห็นและนำไปใช้

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นวิจัย: การดำเนินการ ทดลองใช้แบบฝึก

3.1 การดำเนินการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชาวต่าง
ประเทศที่เรียนภาษาไทยในระดับกลางที่กำลังศึกษา
ในโรงเรียนนานาชาตินิวา จำนวน 15 คน โดยวิธีสุ่ม
อย่างง่าย เก็บรวบรวมข้อมูล ภาคเรียนที่ 2 ปีการ
ศึกษา 2553 โดยใช้แบบแผนการทดลองเป็นแบบ
กลุ่มเดียวสอบก่อนและสอบหลัง (One Group
Pretest-Posttest Design) (นิคม ตั้งคะพิภพ,
2543: 310)

3.1.1 ทดสอบก่อนเรียน (Pretest)
โดยให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ผู้วิจัย
สร้างขึ้นแล้วบันทึกผลคะแนนเก็บไว้เปรียบเทียบกับ
คะแนนหลังเรียน (Posttest)

3.1.2 ทดลองใช้แบบฝึกสำหรับ
นักเรียนชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในระดับ
กลางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยผู้วิจัยทดลองใช้แบบฝึกที่
ปรากฏในแผนการจัดการเรียนรู้ ใช้เวลาจัดการเรียนรู้
รวมเวลาดทดลอง 5 สัปดาห์ ใช้เวลาเรียน 20 คาบ

3.1.3 เมื่อเรียนเนื้อหาจบทดสอบ หลังเรียน (Posttest) ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้วบันทึกคะแนนเพื่อเปรียบเทียบกับคะแนนสอบก่อนเรียน

3.1.4 ให้นักเรียนทำแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึก

3.2 การวิเคราะห์ข้อมูลและตรวจสอบสมมติฐาน

3.2.1 หาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกตามเกณฑ์ E_1/E_2 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2520 : 136)

3.2.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในระดับกลางก่อนและหลังเรียนโดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และสถิติทดสอบค่าที (t-test) แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (Dependence)

3.2.3 นำแบบสอบถามความคิดเห็นให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทำวิเคราะห์ความคิดเห็นโดยใช้สถิติวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ขั้นที่ 4. การพัฒนา: การปรับปรุงแก้ไขแบบฝึก

หลังจากที่นำแบบฝึกไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลาง ของโรงเรียนนานาชาติในวัย ปีการศึกษา 2552-2553 จำนวน 15 คนแล้ว จึงนำผลการทดลองที่ได้มาดำเนินการปรับปรุงและแก้ไขเพื่อให้แบบฝึกมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ผลการวิจัย

1. ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดการเขียนสะกดคำสำหรับ

นักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลาง พบว่า ได้ค่าประสิทธิภาพ 81.08 /81.53 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 70/70

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการเขียนสะกดคำของนักเรียนพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการเขียนสะกดคำสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลาง โรงเรียนนานาชาติในวัยที่มีต่อแบบฝึกพบว่า โดยภาพรวมทั้ง 3 ด้านเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 2.85$, S.D. = 0.11)

อภิปรายผล

1. ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลาง พบว่า ได้ค่าประสิทธิภาพ 81.08/81.53 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 70/70 เนื่องจากแบบฝึกที่สร้างขึ้นได้มีการสำรวจปัญหาข้อผิดพลาดเรื่องการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลาง จากกลุ่มประชากร คือนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางที่เรียนอยู่ในโรงเรียนนานาชาติในเขตกรุงเทพมหานคร โดยนำผลการสะกดคำผิดมาทำสถิติค่าที่พบข้อผิดพลาดมากที่สุด และนำข้อมูลจริงดังกล่าวมาพิจารณาสร้างแบบฝึกเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดเรื่องการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลาง ผู้วิจัยยังได้มีการศึกษาข้อมูลโดยศึกษาหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทยในโรงเรียนนานาชาติ และยังคงศึกษา แนวคิด ทฤษฎี งานวิจัย ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในฐานะ

ภาษาที่สองและการสร้างแบบฝึก เพื่อนำความรู้และข้อมูลที่ได้มาสร้างเนื้อหาให้สอดคล้องกับหลักสูตรและเหมาะสมกับผู้เรียนที่เป็นชาวต่างประเทศ

จากการนำแบบฝึกที่พัฒนาแล้วไปใช้พบว่า ผู้เรียนชาวต่างประเทศแต่ละชาติ มีปัญหาในการเขียนที่แตกต่างกันเนื่องจากภาษาแม่ที่ต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ ไป๋ฉุน (Pai Chun, 2541, อ้างถึงใน หวังเฟิง, 2544 : 3) และสมพงษ์ วิทวัสดีพันธ์ ในการสัมมนาทางวิชาการหัวข้อ “การเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ” จัดขึ้นที่มหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศ กวางตุ้งว่า นักศึกษาจีนต้องระวัง “ด” กับ “ต” หรือ “บ” กับ “ป” ที่มีออกเสียงผิด นอกจากนี้ว่า นักศึกษาจีนจะต้องสนใจตัว “น” ตัว “ง” เมื่อเป็นพยัญชนะท้ายซึ่งสอดคล้องกับ ชนิกา คำพุด (2545: บทคัดย่อ) ที่ได้กล่าวถึงข้อบกพร่องของการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนว่า นักศึกษาจีนจะเขียนพยัญชนะต้นผิดมากที่สุด รองลงมา คือ การเขียนพยัญชนะท้ายผิดและการเขียนสระผิด นอกจากนี้ รุ่งฤดี แผลงสร (2550: 33) กล่าวถึงการสอนภาษาไทยให้ผู้เรียนชาวต่างประเทศว่า ผู้เรียนแต่ละชาติจะมีปัญหาในการออกเสียงพูดแตกต่างกัน เช่น ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นมักมีปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้น พ /ph/, ท /th/, ค /kh/ หรือ ผู้เรียนชาวเวียดนามมักมีปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์โท หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย แม่ก ก /k/ การเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามพบข้อผิดพลาดในเรื่องของ การสะกดการันต์ผิด การใช้ลักษณนามผิด การใช้คำภาษาพูดในภาษาเขียน การเรียงคำในประโยคผิด ส่วนข้อผิดพลาดการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลีใต้ที่ ลี (Lee, 1985, อ้างถึงใน แบ ชูเคียง, 2538: 3) กล่าวว่า จากประสบการณ์ที่สอนภาษาไทยให้คนเกาหลีกว่า 10 ปี คนเกาหลีส่วนมากออกเสียง /r/ “ร” ไม่ได้ หรือ

ออกเสียงได้ก็คล้ายกับ /l/ “ล” และเสียง /f/ “ฟ” นั้นคนเกาหลีมักจะออกเสียงเป็น /ph/ “ผ พ ภ” หรือออกเสียงใกล้เคียงกับเสียง /h/ “ท ฮ” มากกว่า ซึ่งปัญหาต่างๆ จากงานวิจัยเหล่านี้ ผู้วิจัยได้นำมาเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาแบบฝึกเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลาง

นอกจากนี้ในการพัฒนาแบบฝึกผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยและนำความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในด้านต่างๆ ตลอดจนคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มาเป็นแนวทางในการพัฒนาแล้วนำแบบฝึกได้รับการตรวจสอบ แก้ไข และปรับปรุงคุณภาพเป็นไปตามขั้นตอนของหลักการสร้างแบบฝึก กล่าวคือ เริ่มต้นจากการหาประสิทธิภาพรายบุคคล การหาประสิทธิภาพแบบกลุ่มย่อย เนื่องจากงานวิจัยนี้มีข้อจำกัดในเรื่องของกลุ่มเป้าหมายที่มีจำนวนจำกัด แต่ในงานวิจัยนี้ได้มีผู้เชี่ยวชาญในเรื่องของการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ จำนวน 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาต่างประเทศ ในฐานะภาษาที่สอง จำนวน 2 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญเรื่องการวัดผลจำนวน 1 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านการสร้างแบบฝึกจำนวน 1 ท่าน รวมทั้งสิ้น 5 ท่านร่วมกันตรวจสอบประสิทธิภาพเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง และคัดเลือกแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่เหมาะสมกับจุดประสงค์ของงานวิจัย จากนั้นผู้วิจัยนำแบบฝึกมาปรับปรุงแก้ไข แล้วนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จึงทำให้แบบฝึกมีประสิทธิภาพ

อนึ่งผู้วิจัยพบว่าแต่ละแบบฝึกได้แก่ แบบฝึกพยัญชนะต้น แบบฝึกสระ แบบฝึกวรรณยุกต์ แบบฝึกตัวสะกด และแบบฝึกอักษรนำ ซึ่งแต่ละแบบฝึกมีรายละเอียดของคะแนนระหว่างเรียนในแต่ละเนื้อหาของแบบฝึกแตกต่างกัน นักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางสามารถทำคะแนนได้สูงที่สุด คือแบบฝึกเรื่องพยัญชนะต้น รองลงมาคือ

แบบฝึกเรื่องอักษรนำ คือ แบบฝึกเรื่องสระ แบบฝึกเรื่องวรรณยุกต์ และแบบฝึกเรื่องตัวสะกดตามลำดับจากผลงานวิจัยพบว่านักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางมีข้อผิดพลาดด้านการเขียนสะกดคำในเรื่องของพยัญชนะต้นน้อยกว่าเรื่องอื่นๆ เนื่องจากนักเรียนชาวต่างประเทศส่วนมากหากสามารถฟัง อ่านและเขียนได้บ้างแล้วจะเป็นนักเรียนที่สามารถพูดภาษาไทยได้ดี และถ้าพูดภาษาไทยได้ดีจะทำให้การออกเสียงพยัญชนะต้นค่อนข้างชัดเจน จึงทำให้การเขียนมีข้อผิดพลาดน้อยที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของชนิกา คำพูน (2545: 116) ที่ว่านักเรียนชาวจีนจะพบปัญหาเรื่องพยัญชนะต้น จาก “ด” เป็น “ต” และ จาก “บ” เป็น “ป” หรือนักเรียนชาวฟิลิปปินส์จะมีปัญหาเรื่องพยัญชนะต้น เช่น “ต” กับ “ท” ส่วนข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำที่พบมากที่สุดในนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลาง คือ ตัวสะกด เนื่องจากตัวสะกดของหลักภาษาไทยมีทั้งตัวสะกดตรงมาตราและตัวสะกดไม่ตรงมาตราซึ่งทำให้นักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางเลือกใช้พยัญชนะที่เป็นตัวสะกดไม่ถูกต้องทำให้เขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของชนิกา คำพูน (2545: 116) ว่าด้วยนักศึกษาจีนมีข้อผิดพลาดเรื่องตัวสะกด แม่กง แม่กน และตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตราที่ใช้พยัญชนะท้ายผิด

ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ คือ การเรียนการสอนเกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์ และการเลือกคำศัพท์ที่ใกล้เคียงที่สามารถใช้ในชีวิตประจำวันสามารถช่วยให้นักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางเข้าใจ สามารถจดจำและเรียนรู้เรื่องการเขียนสะกดคำได้ดี

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย ข้อที่ 2 ที่กำหนดไว้ แสดงว่าการพัฒนาแบบฝึกเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางของผู้วิจัยเป็นองค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้ ซึ่งเป็นนวัตกรรมเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดการเขียนสะกดคำที่ได้ผลดี ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ทศน์วลัย นิยมบุบผา (2551: ภาคผนวก) เรื่องแบบฝึกทักษะการเขียนสระลดรูปและสระเปลี่ยนรูปในภาษาไทยสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศซึ่งพบว่านักเรียนชาวต่างประเทศที่ใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสระลดรูปและสระเปลี่ยนรูปในภาษาไทยมีความก้าวหน้าในการเขียนสระลดรูปในภาษาไทยเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังที่ ศรีวิไล พลมณี (2545: 101) และยังพบว่ามีทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนภาษาหลายทฤษฎีไม่ว่าจะเป็นทฤษฎีของแอทกินสัน และชิฟฟริน (Atkinson and Shiffrin, 1968, อ้างถึงใน พรชูลี อาชาวอรุณ, 2541: 26) ที่ว่าด้วยบุคคลหรือผู้รับการทดลองเข้าสู่กระบวนการทบทวนข้อมูล ซึ่งจำไว้ในความจำระยะสั้นทุก ๆ ครั้งที่มีการทบทวนข้อมูล ข้อมูลนั้นก็จะมีโอกาสที่จะได้รับการถ่ายโอนเข้าไปสู่ความจำระยะยาว ดังนั้นการทบทวนข้อมูลสูงขึ้นเท่าใด ย่อมก่อให้เกิดความเป็นไปได้ที่จะเข้าไปเก็บไว้ถาวรในความจำระยะยาวมากขึ้นเท่านั้น การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศซึ่งไม่ใช่ภาษาแรกจำเป็นต้องมีการทบทวน เนื่องจากการเขียนสะกดคำเป็นการเรียนทางด้านทักษะภาษาซึ่งต้องอาศัยการฝึกฝน ซึ่งการฝึกฝนโดยการใช้แบบฝึกเพื่อฝึกซ้ำให้เกิดความจำระยะยาว โดยจะเห็นได้จากคะแนนหลังเรียนโดยการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำที่สูงกว่าก่อนเรียน และนวัตกรรมแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผู้วิจัยได้กำหนดจุดประสงค์ให้ครอบคลุมเนื้อหาในแต่ละแบบฝึก ซึ่งเรียงจากง่ายไปหายากและเรียงจากหลักภาษา คือ เริ่มจากพยัญชนะ

สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกดและอักษรนำเป็นแบบฝึกสุดท้ายพร้อมทั้งผู้วิจัยสร้างแบบฝึกโดยมีภาพประกอบเพื่อเพิ่มความสนใจและความเข้าใจในการเรียนภาษามากยิ่งขึ้น แบบฝึกยังใช้เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง ทำให้ครูมองเห็นจุดเด่นและข้อบกพร่องของนักเรียนและสามารถฝึกฝนทบทวนด้วยตนเอง (จ่านงค์ โปธาเกียง, 2538: 5)

3. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นที่มีต่อแบบฝึกที่ใช้แก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าอยู่ในระดับมากทุกด้าน ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือด้านเนื้อหา ซึ่งนักเรียนชาวต่างประเทศมีความเห็นว่าเป็นเนื้อหาเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน เนื้อหาเป็นระบบ คือแบ่งเนื้อหาออกเป็นตอน ๆ และเริ่มจากง่ายไปยาก แบบฝึกกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนและนักเรียนชาวต่างประเทศมีความเห็นว่าเป็นแบบฝึกสามารถพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียน และด้านที่มีค่าเฉลี่ยรองลงมา คือ ด้านรูปแบบโดยนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางมีความเห็นว่าเป็นแบบฝึกมีการจัดภาพและข้อความและขนาดของตัวอักษรที่เหมาะสม ภาพมีสีสันสวยงามสามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียน และด้านภาษานักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางมีความเห็นต่อแบบฝึกว่าแบบฝึกใช้ภาษาเหมาะสมกับผู้เรียนไม่ซับซ้อนทำให้ผู้เรียนเข้าใจง่ายได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของพินล แจ่มแจ้ง (2542: 24) ที่ได้กล่าวถึงลักษณะแบบฝึกที่ดีไว้ว่าคำที่นำมาฝึกต้องเป็นคำที่เหมาะสมกับวัย สอดคล้องกับเรื่องที่เรียนในชีวิตประจำวัน ต้องมีหลายแบบหลายลักษณะ และควรเรียงลำดับจากง่ายไปยาก เพื่อช่วยให้เด็กเรียนได้เข้าใจคำ ความหมายของคำและสามารถใช้คำได้อย่างเหมาะสมภาษาหรือคำสั่งและภาพที่ใช้ควรให้เหมาะสมกับวัยและ

ตรงกับความสนใจของนักเรียน และนักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกมีประสิทธิภาพเนื่องจากมีการเก็บข้อมูลกับนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางก่อนการสร้างแบบฝึก ดังนั้นก่อนการเรียนการสอนและใช้แบบฝึกควรมีการทดสอบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชาวต่างประเทศก่อนใช้เพื่อให้ทราบเรื่องที่มีข้อผิดพลาดมากที่สุด แล้วครูควรเน้นการเรียนหรือสร้างแบบฝึกเพิ่มเติมในเรื่องนั้นๆ เพื่อให้การเรียนการสอนหรือการสร้างแบบฝึกเกิดประสิทธิภาพมากที่สุด

2. ครูผู้สอนควรเตรียมความพร้อมก่อนสอนโดยการศึกษาแผนการจัดการเรียนรู้ ใ้บความรู้แบบฝึกและหาข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อที่การใช้แบบฝึก ร่วมกับการสอนเกิดประสิทธิภาพส่งผลต่อการพัฒนาผู้เรียนให้มากที่สุด

3. จากผลการทดลองทำให้ทราบถึงข้อบกพร่องการใช้ภาษาของนักเรียนชาวต่างประเทศ ซึ่งมีภาษาแม่ที่ต่างกันซึ่งนักเรียนต่างประเทศในแต่ละโรงเรียนมีจำนวนต่างกัน ดังนั้นครูผู้สอนอาจทำใบความรู้หรือกิจกรรมการเรียนการสอนเพิ่มเติมให้เหมาะสมกับจำนวนนักเรียนชาวต่างประเทศ

4. พื้นฐานคำศัพท์ภาษาไทยของนักเรียนชาวต่างประเทศมีความต่างกันซึ่งส่งผลต่อการทำแบบฝึกเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำ ดังนั้นครูผู้สอนควรเพิ่มเติมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องในชีวิตประจำวันเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนมากขึ้น

5. ก่อนที่จะมีการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำ ผู้เรียนควรมีพื้นฐานด้านการพูดและการอ่านร่วมด้วย เนื่องจากการออกเสียงมีผลต่อการเขียน

สะกดคำสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศ

6. ในการแก้ไขข้อผิดพลาดเรื่องการเขียนสะกดคำสำหรับชาวต่างประเทศระดับกลางให้ได้ผลดียิ่งขึ้น ครูผู้สอนควรปรับปรุงและพัฒนาแบบฝึกอย่างสม่ำเสมอและควรให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อเสนอแนะ

เอกสารอ้างอิง

กาญจนา นาคสกุล. (2551). ระบบเสียงภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จองบก แช. (2543). ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลีแผนกภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยบูรพา ภาษาและกิจการต่างประเทศ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

จำนงค์ โปธาเกียง. (2538). การใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากเพื่อสอนซ่อมเสริมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ใช้ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ชนิกา คำพุด. (2545). การศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ. (2540). กระบวนสั้นนิเวศวิทยาการและระบบสื่อการสอน. ในเอกสารการสอนชุดวิชาเทคโนโลยีและสื่อการศึกษาหน่วยที่ 1-5 สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัย ธรรมมาธิราช (101-102). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

ชูเคียง แบ. (2538). การวิเคราะห์และเปรียบเทียบระบบหน่วยเสียง ภาษาไทยกับภาษาเกาหลีเพื่อการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศแก่ผู้เรียนที่เป็นคนเกาหลี. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ทัศนวัลย์ เนียมบุบผา. (2551). แบบฝึกทักษะการเขียนสระลดรูปและสระเปลี่ยนรูปในภาษาไทยสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศ. สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ชิตติญา แสงมณี. (2546). สภาพปัญหาและแนวทางในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศ โรงเรียนนานาชาติเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ปราณี สมณา. (2540). การใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชาวเขา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแม่ต๋อนวิทยาคม อำเภออมก๋อย จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ผจงกาญจน์ ภู่วิภาดาธรรม. (2538). ความรู้ทางภาษาศาสตร์กับการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- พรชูลี อาชวอำรุง. (2541). **การเรียนรู้ภาษาที่สอง**. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พระยาอุปกิตศิลปสาร. (2548). **หลักภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- พิมล แจ่มแจ่ม. (2542). **การเขียนชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2**. ปรินญาณินพนธ์การศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- รัชณี เนาวรัตน์. (2546). **การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะเรื่องการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปริตดารามวิทยาคม**. การศึกษารายบุคคล สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- รุ่งฤดี แผลงศร. (2550). การประยุกต์หลักการคู่เทียบเสียงในการสอนภาษาไทยแก่ผู้เรียนชาวต่างประเทศ. **มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์**, 29 (1), 33-45.
- วรรณิ โสมประยูร. (2544). **การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- ศรีวิไล พลมณี. (2545). **พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัมพร พงษ์ธา. (2518). **การวิเคราะห์แบบเรียนภาษาไทยสำหรับผู้เริ่มเรียนชาวต่างประเทศ**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Krashen, S.D., and Terrel, T.D. (1984). **The Natural Approach Language Acquisition in the Class Room**. United of Kingdom: Pergamon Press.